

Maade Ministrenes Sympatier eller Antipatier, og særlig er der Grund til at fremhæve, at der paa Undervisningsministerens Budget er taget haardt fat paa visse private Skoler og Seminarier; disse Nedskæringer maa gennemgaaes nøjere, thi vi for vort Vedkommende kan ikke gaa med til en Undergraven af disse Institutioner. Denne Minister har i øvrigt i Sommerens Løb udfoldet den sædvanlige travle Virksomhed for i vide Kredse at undergrave Tilliden til socialdemokratisk Administration, en Virksomhed, som Ministerens Modstandere jo kun kan nævne med Anerkendelse, selv om dens bitre Frugter naturligvis ofte er beske nok for de Kommuner, der rammes af Ministerens saakaldte Principper.

Til Ministeren for offentlige Arbejder var jeg endnu en Forespørgsel, nemlig om Ministeren vil være villig til at tage Spørgsmaalet om Lille Bælts Broens Udbygning til Færdselsbro allerede i første Omgang op til fornyet Overvejelse.

I Sommerens Løb har en Del politiske Spørgsmaal været drøftet, og der er Grund til at begynde med et, der ligger udenfor Landet. Jeg tænker her paa det, der er sket i Genève, paa Tysklands Optagelse i Folkeforbundet. Naar man, saaledes som vi, har den Opfattelse, at ingen mere end de smaa Lande kan være interesseret i en Udvikling, der stræber efter at sætte Retten i Magtens Sted i Folkenes indbyrdes Forhold, kan man naturligvis kun med Glæde se en Optagelse af Tyskland i Folkenes Forbund, og den højtærede Udenrigsminister kunde da ogsaa være sikker paa at have hele det danske Folk bag sig, naar han gav Udtryk for denne Glæde. Men man maa tage Afstand, naar Ministeren, greben af sin egen Tales Vellyd og sin Trang til at høre skøn Tale, har givet sig til et Skøntaleri, som gaar over det berettigedes Grænser. Saa faar man Indtrykket af, at hele denne Tale holdes for at berede Sindene herhjemme — eller, som Ministeren vilde sige, præparere Mentaliteten — til aaben Modtagelighed for Afrustningstanken, og derom ønsker jeg at sige, at til dette forekommer denne Begivenhed mig ikke at egne sig. Vi maa nu som før fastholde det Standpunkt, at Europa maa i Gerning vise sin Tro, før Danmark kan forsvare at gaa videre ad Afrustningsbanen, end man allerede gik i 1922, og jeg tror og haaber, at Partiet Venstre paa dette Punkt vil staa fast.

Jeg vender mig dernæst til Danmarks allernordligste Egne, til Grønland. Jeg synes, der er Grund til ved en Lejlighed som denne at glæde sig over, at vi har faaet Efter-

retninger om, at den Kolonisation af Scoresbysund, som fandt Sted i Fjor, har givet et saa godt Resultat. Stationen vil jo nu faa Betydning ogsaa derigennem, at man opretter en seismografisk Station og forhaabentlig giver den Radioforbindelse. Medens jeg er ved disse Egne, forekommer det mig naturligt at udtale en Anerkendelse overfor den højtærede Indenrigsminister for det Resultat, han naaede ved Forhandling med Kryolitselskabet; under de givne Forhold var det neppe muligt at naa videre.

Jeg vil dernæst udtale Haabet om, at det maa lykkes at naa en for begge Parter tilfredsstillende Ordning af de færøske Fiskeres Adgang til den grønlandske Kyst til Støtte for det Fiskeri, de i Aar har begyndt deroppe med et Resultat, som der kun vilde være Grund til at glæde sig over, hvis der ikke var den lille Mislyd, som dog kun i ringe Grad bør forstyrre Glæden, at Danmark jo skal udrede den Told, som i Spanien skal betales af den Klipfisk, der fremgaar af det grønlandske Fiskeri; jo mere Færingerne fisker, des mere skal vi betale til Spanien, naar det lykkes at afsætte Fisken dernede, og dette glimrende Resultat af dansk Frihandelspolitik bør man ikke undlade at fremhæve, saa ofte der er Lejlighed dertil.

Jeg vil dernæst gerne gøre nogle Bemærkninger om de sønderjydske Forhold, som ogsaa det ærede Medlem Hr. N. Neergaard berørte i sin Tale i Gaar. Jeg vil derom gerne sige, at det forekommer mig, at det maatte være Justitsministerens Ret og Pligt at sætte en Undersøgelse i Gang under Hensyn til de Efterretninger, han havde faaet om, at der fra Egne, hvor der dreves en saa ophidsende Agitation som den, der er drevet dernede, var sket Henvendelse til tjenstgørende Officerer om at stille sig til Raadighed for Bevægelsen dernede. Naar man ser hen til, hvad Udlandet har frembudt af talende Eksempler i de sidste Aar, er det en given Ting, at ingen ansvarlig Regering kunde undlade at undersøge disse Forhold. Skulde det vise sig, at Undersøgelsen løber ud i Sandet, saa kan vi alle glæde os, men man har ikke derfor Ret til at fastslaa, at Undersøgelsen har været upaakrævet. En anden Ting er, at det maaske kunde være gjort paa en noget fiksere og behændigere Maade, men det er efter min Mening en Anke af ringe Vægt. At Offentligheden er noget desorienteret, kan man ikke forbavses over. Naar en Opfordring til at trampe Statsministeren ned ikke fører til nogen Indskriden, medens man derimod